

עפ"ת 47825/12/13 - עקבה אבו ואסל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

5.3.14

עפ"ת 47825-12-13 אבו ואסל נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט כמאל סעב
עקבה אבו ואסל
נגד

מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

עו"ד אבו ואסל נור.

עו"ד רמי סלאמה.

פסק דין

לפניי ערעור על החלטתו - (להלן - "ההחלטה"), של בית המשפט השלום לתעבורה בחדרה, (להלן: "בית משפט לתעבורה"), הדוחה את בקשת המערער לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו - (להלן - "פסק הדין").

ההחלטה ניתנה ביום 12/12/12, על ידי כב' השופט משה גינות, בתיק 7759-09-12.

המערער הובא לדין בגין עבירה של נהיגה ברכב בדרך שאינה עירונית עם שטח הפרדה בנוי ושבה המהירות המרבית המותרת היא 90 קמ"ש, כשהוא נוסע במהירות העולה על המהירות המותרת, וזאת בניגוד לתקנה 54 (א) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

בעובדות כתב האישום נטען כי ביום 14/06/12, בשעה 23:56, נהג המערער ברכבו, כשהוא נוסע במהירות של 183 קמ"ש.

המערער זומן לדיון ליום 12/12/12, אך לא התייצב במועד זה. לבית משפט לתעבורה הוצגה על ידי נציג המשיבה הזמנה לדיון שחזרה בציון, "לא נדרש" ומשכך, בית משפט לתעבורה הכריע את דינו בהיעדרו וגזר עליו את העונשים הבאים:

18 חודשי פסילה בפועל מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, 18 חודשי פסילה על תנאי וזאת למשך 3 שנים וכן קנס כספי בסך 3,500 ₪.

בקשת המערער לביטול פסק הדין שניתן בהיעדר:

ביום 02/12/13, הגיש המערער לבית משפט לתעבורה בקשה לביטול פסק הדין. בבקשתו טען המערער כי הוא לא קיבל הן את ההזמנה לדיון והן את פסק הדין. המערער צירף תצהיר לבקשתו, בו טען כי נודע לו על עצם קיום הפסילה בעת שעוכב ע"י שוטר לביקורת משטרתית.

לעניין עבירת המהירות הנטענת בכתב האישום, הצהיר המערער כי אין ביכולתו רכבו להגיע למהירות שכזו וכי הוא מבקש לאפשר לו להעלות טענות לעניין תקינות המצלמה. עוד טען המערער כי לעיתים רחוקות בלבד הוא נוהג ברכב אשר צולם וכי לא זכור לו שבאותו יום הוא נהג ברכב זה.

לסיום ביקש המערער כי גם אם יורשע בעבירה המיוחסת לו, יש לאפשר לו להביא ראיות לעניין העונש בטרם יגזר דינו.

על כן, ביקש המערער להיעתר לבקשה ולהורות על ביטול ההחלטה ופסק הדין.

בו ביום הגשת הבקשה, הורה בית משפט לתעבורה למשיבה להגיש תגובתה.

בתשובת המשיבה נטען כי על פי אישור המסירה של רשות הדואר, קיבל המערער את הזימון לדיון אך לא התייצב. לדעתה, אין בכוחה של טענת המערער על מקור ידיעתו על פסילתו לפי פסק הדין - (משוטר שעיכב אותו), כדי להסיר מעליו את האחריות להתייצב לדיון אליו זומן כדן - לעניין זה הפנתה לרע"פ 418/85, **רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, (פ"ד לט (3) 279). לתגובתה, צירפה המשיבה את אישור המסירה מהדואר המעיד כי דבר הדואר הוחזר בשל אי דרישתו.

ביום 07/12/13, נתן בית משפט לתעבורה את החלטתו הדוחה את בקשת המערער לביטול פסק הדין על יסוד הקביעה כי: **"המבקש זומן כדן ולא התייצב לדיון כנדרש"**.

ביום 11/12/13, הגיש המערער בקשה דחופה לעיון חוזר בהחלטה ובה טען בשנית כי הוא לא קיבל הזמנה לדיון והוסיף כי החזקה הראייתית בדבר ביצוע המסירה אינה חלוטה, אלא לכאורית וניתנת לסתירה.

עוד הפנה המערער לקיומו של ספק בשאלת זהות הנהג, על כן ביקש בשנית לאפשר לו להביא ראיותיו בעניין זה ולקבל את יומו בבית המשפט ולשם כך יש להורות על ביטול פסק הדין.

בו ביום, הבקשה לעיון חוזר, נדחתה ומכאן, הערעור שבפניי.

הערעור שבפניי:

בהודעת הערעור, טען בא כוח המערער כי הזימון לא הומצא למערער ועל כן, לא ידע על קיום ההליך נגדו. עוד הוסיף כי המערער כופר בעובדות כתב האישום ובעצם הנהיגה ברכב. לטענתו רק ביום 25/11/13 נודע לו על פסק דינו של בית משפט לתעבורה, עת עוכב לבוקרת על ידי שוטר.

עוד טען בא כוח המערער כי יש לברר תחילה מי נהג ברכב ומה המהירות בה נסע אותו נהג.

לעניין גזר הדין, טען בא כוח המערער כי עונש פסילה למשך שנה וחצי, בנסיבות הללו, הינו עונש מאוד חמור ופוגע בפרנסתו, הואיל והוא יתקשה להגיע לעבודה.

בדיון שהתקיים בפניי טען בא כוח המערער כי אישור המסירה עצמו לא נשלח לכתובת הנכונה שמעודכנת במשרד הפנים. לטענתו, אישור המסירה נשלח ל- ת.ד: 258, תוך ציון מיקוד לא נכון השייך כנראה לעיר אחרת - וכדבריו "כנראה לעיר צפת" - (ראו פרוטוקול הדיון מיום 29/01/14, שורה 13).

על כן, ביקש לקבל את הערעור ולבטל את החלטה ואת פסק הדין.

בא כוח המשיבה ביקש לדחות את הערעור וטען כי לא ניתן להפתיע את המשיבה בטיעון שלא נטען בבית משפט לתעבורה. לטענתו, נתונים אלו היו ידועים לבא כוח המערער שהיה עליו להניחם בפני המשיבה בטרם הדיון ולהביאם בהודעת הערעור. בעניין זה, צודקת לטעמי, המשיבה, יחד עם זאת על בית המשפט לבחון את הטענות שהועלו הן בהודעת הערעור והן אלו שלא נטענו על ידי הצדדים, אך הן מחייבות התייחסות בשל חשיבותן.

בא כוח המשיבה הפנה לכך שהטענה האחרונה שהועלתה על ידי בא כוח המערער במהלך הדיון שבפניי אינה מופיעה בהודעת הערעור כלל ועיקר. אכן צודקת המשיבה בטענתה זו, אולם בשל חשיבות הטענה ומשניתנה למשיבה ההזדמנות להתייחס אליה, עלי לבחון אותה כמתחייב על פי דין וכפי שיובא בהמשך.

לגופו של עניין, טען בא כוח המשיבה כי הכתובת שמופיעה במשרד הפנים היא הישוב "ערערה" ולשם נשלח הזימון שלא נדרש. עוד טען כי לו היו בידיו של המערער ראיות פוזיטיביות אחרות היה עליו להביאן, לכן אין כל משקל להנחתו כי המיקוד אליו נשלח הזימון הוא צפת. המדובר בטענה בעלמא שאין בה כדי לסתור את הנתונים המופיעים אצל המשיבה

ומשרד הפנים.

לעניין עיוות הדין הוסיף בא כוח המשיבה וטען כי רכבו של המערער נקלט במצלמה נוסע במהירות המופיעה בכתב האישום. הפנה לכך שלא נטענה טענת הגנה מפורשת ממנה ניתן להסיק שהמערער לא נהג ברכב ביום ובשעת ביצוע העבירה. מה גם, בענייננו חלה החזקה המטילה אחריות על בעל הרכב, עד לסתירתה בראיה טובה. המערער לא הרים נטל זה.

בא כוח המשיבה הפנה לגיליון הרשעותיו של המערער אשר מונה כ- 35 עבירות תעבורה שמתוכן 6 עבירות של נהיגה במהירות מופרזת כשהאחרונה בהן נעברה באוגוסט 2012.

לאור נימוקים אלו, ביקש בא כוח המשיבה לדחות את הערעור ולהשאיר את החלטת בית משפט לתעבורה וכן פסק דינו על כנם.

לאחר שעיינתי בהחלטת בית משפט לתעבורה, בבקשות לביטול פסק הדין, בכתב האישום, בגיליון ההרשעות הקודמות, בתצהיר, בהודעת הערעור ושמעתי את טענות הצדדים, אני מחליט לקבל את הערעור ולבטל את החלטות ופסק הדין של בימ"ש לתעבורה, כך שהדין יוחזר אליו משלב ההקראה.

כידוע די בקיומה של עילה אחת משתי עילות כדי להביא לביטול פסק דין שניתן בהיעדר.

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, קובע את שתי העילות החלופיות:

העילה הראשונה - מתן הסבר סביר להיעדרות מהדין **והשנייה** - החובה להצביע על קיומו של חשש ממשי לעיוות דין - לעניין סוגיה זו ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (ניתנה ביום 29.12.09), רע"פ 5146/09 **שרעב נ' מדינת ישראל** (ניתנה ביום 28.7.09), רע"פ 1773/04 **אלעוברה נ' מדינת ישראל** (ניתנה ביום 23.2.04), רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** (ניתנה ביום 2.10.03), רע"פ 5377/03 **וגדי נ' מדינת ישראל** (ניתנה ביום 29.6.03), רע"פ 8333/09 **חביבי נ' מדינת ישראל** (ניתנה ביום 25.10.09) ורע"פ 511/10 **ג'אודאד על אבו מוהנא נ' מדינת ישראל** (ניתנה ביום 25.1.10).

לטעמי, בענייננו, מתקיימת במידה הנדרשת העילה הראשונה, ואסביר:

בזימון צוין כי הוא נשלח אל "**אבו ואסל עקבה**" ללא ציון תעודת הזהות. מאישור המסירה עולה כי ליד השם מופיע המספר "**258**" מבלי לדעת אם זה מספר תיבת דואר או דבר אחר ובהמשך הופיע מספר נוסף שהוא "**38177**" שיתכן והוא בעצם המיקוד ומתחת לשם המערער הופיעה הכתובת: "**עארה ערערה**" - כך הופיע גם בכתב האישום. לכל הדעות המדובר בשני ישובים שונים ונפרדים (עארה) ו-(ערערה).

זאת ועוד, בדיקת המיקוד של עארה וערערה ברשות הדואר מעלה כי הוא "30025" או "30026" ולא כפי שצוין בזימון שלא נדרש. אציין כי לא נתתי לנתון הנ"ל - (המיקוד), משקל בבואי להכיר בערעור שבפני, וכי הבאתי אותו כדי להמחיש עד כמה דלים היו הנתונים המזהים של המערער בזימון שנשלח אליו.

היה ראוי לטעמי, לציין בזימון נתונים נוספים וחשובים, כגון, את מס' תעודת זהותו של המערער כדי להבטיח הגעת דבר הדואר ליעדו ולכתובת הנכונה, זאת בהתחשב בקיומם של שמות זהים ונתוני זיהוי מועטים הקיימים בישובים המופיעים בזימון. המדובר בנתונים דלים ולא מספיקים.

בנסיבות הנ"ל אין לומר כי הונח בפני בימ"ש לתעבורה אישור מסירה ערוך כדין ובמידה מספקת כדי לתת לו משקל נכון לציון שהזימון "**לא נדרש**" ולהסיק ממנו את המסקנות המתבקשות בהקשר לשיפוט בהיעדר.

ובהקשר לטענת החשש לעיוות דין:

מעבר לנדרש אפנה לטענת המערער שהוא לא נהג ברכב, טענה שיש בה כדי להשליך על העילה השניה - קיומו של חשש ממשי לעיוות דין. אך אין ספק שטענה זו עומדת על קרעי תרנגולת. הטענה אינה מפורטת והמערער אינו מצביע על האדם שנהג ברכב, כך שאין בטענה עובדתית זו, כדי לסתור את החזקה שבדין ביחס לאחריות בעל הרכב לעבירות המבוצעות ברכבו.

טענה נוספת שראוי לתת עליה את הדעת והיא אי מתן הזדמנות למערער להביא בפני בימ"ש לתעבורה נימוקים וטענות שיש בהם כדי להשפיע על תוצאות ההליך העונשיות, כי הרי עיוות דין עלול להיות גם ביחס לתוצאה העונשית ולא דווקא בתוצאה הנוגעת לקביעת האחריות לאשמה. טענה זו לא קיבלה ביטוי בפסיקת בתי המשפט ועל כן, אינני מוצא צורך בנסיבות העניין להכריע בה ואתייחס למשקל שיש לתת לה.

אשר על כן, אני מחליט לקבל את הערעור ולבטל את החלטות בימ"ש לתעבורה וכן את פסק דינו ומורה על החזרת הדיון אליו מהשלב של ההקראה.

המזכירות תשלח לצדדים עותק פסק דין זה בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום, ג' אדר ב תשע"ד, 05 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.